

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕ</p> <p>Εσωτερικού :</p> <p>Ετήσια . . . . . δρ. 8,—</p> <p>Εξαμήνιος . . . . . 4,50</p> <p>Τριμήνιος . . . . . 2,50</p> <p>Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.</p>	<p>Εξωτερικού :</p> <p>Ετήσια . . . . . φρ. 10,—</p> <p>Εξαμήνιος . . . . . 5,50</p> <p>Τριμήνιος . . . . . 3,—</p> <p>Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος</p> <p>Εν Αθήναις, 9 Φεβρουαρίου 1913</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20</p> <p>Διά τών Πρακτόρων, Έστωρ. Α. 10. Έξωτ. Α. 15</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Όδός Εδερμίδου άρ. 38, παρά τὸ Βαρθάκιον</p> <p>Έτος 35ον.—Αριθ. 11</p>
--	--	---	---

λίαν, Φάουα, Άγγουσαν Χ., Γλυκογάραμα, Δροσούλαν, Νυχολούλουνδο, Θυμάρι, Λευκήν Νυμφαίαν—ή Ρομιοπούλα (0) με Μάστουρα της Έλευθερίας, Πόθον της Κρήτης, Σημαίαν του Άβέρωφ, Τορπιλλόβον ΙΙ, Σπάρτην του Λιαδόγον, Βάραν του Κανάρη, Υποβόχιον Δελφίν, Τορπιλλήν Βόιση, Ακακίαν—τό Ονειρώδες Βάρις (0) με Άθραν των Σπεισών, Δάκρον του Πόδου, Ατρώμητον Σωφραζέτταν, Νοσταλροΐσαν Χιωτοπούλαν, Μανιώδη Ταξειδωτίσαν, Αθανάσιον Διάκον, Τέλλον Άγραν, Κήρια, Περούζε.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Δωδοναίον (έχει καλώς) Έλευθεροτήν της Μακεδονίας (τόμον έστειλα) Υψηλήν Ίδαν (έστειλα, έτσι, ως αναδελφίωμεν σιγά-σιγά έως να φθάσωμεν) Ένθουσιώδη Έλληνα (έλαβα, ευχαριστώ) Αλέξ. Βαφ. (ώραία ή έπιστολή σου, αλλά διά να έχωμεν τακτικήν άλληλογραφίαν, πρέπει να πάρῃς και ψευδώνυμον) Ρ (έλαβα ευχαριστώ) Φάουα (μ'ένα ρώ έινε λάθος, λάβε την λέξιν πυξίς) Υδρατικό Χάρον (έχει καλώς, δεν άμφισβάλλω περί του ζήλου σου και έμαι βεβαία ότι θα συμπληρώσης έν καιρώ) Μεγαλόφρονα Κωνσταντήν (δυστυχώς όχι, ό όρος της προπληρωμής έινε άπαράδεικτος και δεν κάμνω εξαίρεσιν διά κανένα) Αδαμάντιον Χακακήρα (έστειλα, έχει καλώς) Μικρό Χελιδονάκι (αυτό έπρότιμησα, βλέπεις, κ' έγώ γάρῃς πολύ διά την γρηγορίαν) Έλληνικήν Ίδεάδες (ή επανόρθωσις έγενε) Μαγεμένην Άθραν (έλήφθησαν από τώρα θέλεις να μάθης τό τέλος του «Μικρού Τζόκειν»; ά, περίμενε ακόμη) Ποιμενικήν Φλογέραν (έχει καλώς) Έλληνοπούλο του Αίμου (έννοείται, ότι τά φιλότιμα παιδιά δεν καταδέχονται να στέλλουν ξένας Άσκήσεις για δικάς των και βλέπεις ποιού τά κάμνουν αυτά...) Ποιουλένιαν (ευχαριστώ διά τά καλά λόγια, γράφε μου συχνά) Ανθισμένην Πασαλιάν (έστειλα) Νικήτριαν Έλλάδα (στούς «Καιρούς» στείλε γάρῃνα ρουβλία έντός έπιστολής συστημένης ή καλλίτερα ακόμη τραπέζιτικόν έπιταγήν) Χουσούλαν Θ. Μπ. (ευχαριστώ πολύ, έστειλα) Μαμαρωμένον Βασιλιάν (έλαβα, ευχαριστώ) Υψηλήν Στοργήν (έστειλα) Δικηγόρον της Νεολαίας (όχι, δεν έχω άλλο) Ν. Γ. Σαλιμίβ. (βεβαίως, άμα λάθης ψευδώνυμον) Αλασιανήν Μεξιμάριαν, Φιλόπατριν Έλληνίδα, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 29ην Ιανουαρίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

106. Άσθη

Νάντικτασταθ ο υ ν
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Έστάλη από την Μανιώδη Ταξειδωτίσαν.

107. Κρυπτογραφικόν

12332452 = Ηόλις της Γαλλίας.
 212452 = Βασίλισσα.
 3242153 = Νήσος έλληνική.
 4212 = Ζών.
 54523 = Ποίημα.

Έστάλη υπό της Ηρωίδος του Σουλλού

108-112. Μαγικόν Γράμμα

Τή ανταλλαγή ενός γράμματός εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άλλαι τόσαι λέξεις:

Πάρος, Έππος, σίκον, πόνος, Άργος.

Έστάλη υπό της Έλλάδος του Ρήγα

113. Ποιίλη Άκροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης των κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τό δεύτερον της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης, και ούτω καθ' εξής, αποτελού, Αύτοκράτορα των νεωτέρων χρόνων:

1, Αύτοκράτωρ Ρωμάλος; 2, Πτηνόν από τά νοστιμώτερα; 3, Κράτος άσιατικόν; 4, Κράτος άφρικανικόν; 5, Άρσενιά; 6, Φυγάτηρ του Πριάμου; 7, Άρχαίος Θεός; 8, Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα.

Έστάλη υπό του Ψυχοφόρου Κανάρη

114. Έλλιοπούμνον

κα - ο - ου - ου - αιε

Έστάλη υπό της Μάχης του Σαρανταπόρου

115. Γρίφος

γιν γιν γιν γιν
 γιν γιν γιν γιν

οίκος ηγ μων ηγ υφ' RI
 ηγ ηγ ηγ

Έστάλη υπό του Συμβόλου του Χριστιανισμού

ΕΡΩΤΗΣΙΣ:—Ποιον επάγγελμα εις περισσότερον διαδεδομενον; Η επιτυχεστερα απάντησις θα λαμβάνη τριάντα κάρτας του πολέμου. Το αποτέλεσμα θα δηλωθή διά της «Διαπλάσεως».—Διεύθυνσις: Μικρό Χελιδονάκι, Ρ.Ρ. Σπάρτην. (ΙΓ', 50)

Ανταλλάσσω cartes-postales προτιμώ πολεμικά ή τοπία Θεσσαλονίκης, Κερκύρας, Πατρών, Λαμίας. Άποστέλλω πολεμικά ή τοπία Χαλκίδος. — Έλπιδοφόρος Έλλάς, Poste-restante, Χαλκίδα. (ΙΓ', 51)

ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ ΑΒΕΡΩΦ

Υποψηφία (ΙΓ', 52)

Γαπητή Δικηγόρε της Νεολαίας, σ' ευχαριστώ διά τας εύχάς σου, άντεπευχόμενη επί τῷ νέω έτει πάσαν εύτυχίαν.

Κερκυραϊκή Άθρα. (ΙΓ', 53)

Δέχομαι γνωσίαν δι' άλληλογραφίας μόνον με Δεσποινίδας εις Αθηνών, έχούσας έγκειρισμένον ψευδώνυμον εις την «Διάπλასιν». — Mlle Mitjis-Dalti, p. r. Χαλκίδα. (ΙΓ', 54)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά με όλα έν γένει τά μέλη του θριαμβεύοντος «Θριάμβου». — Αύτοκράτειρα Εύγενία. (ΙΓ', 55)

Lilly Mignon δέχεται κάρτας και Μ. Μυστικά. — Δοκ: Mademoiselle Lilly Mignon p. r. Χαλκίδα. (ΙΓ', 56)

Nelcke, ich habe Ihre Karte erhalten, und danke Sie über Glückwünsche des Neujahrs. Schreiben Sie mir, bitte, wieder Ihre Adresse.

Μελαγχολική Όνειροπόλος (ΙΓ', 57)

Ανταλλάσσω κάρτας πανταχόθεν. — Μελαγχολική Όνειροπόλος, p. r. Χαλκίς.

Ευχαριστώ έγκαρδίως «Θριάμβου». Δαφνοστεφής Όλυμπιονίκης

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 8ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε την λύσιν εις την σελ. 81)

ΑΘΗΝΩΝ: Άχιλ. Μπουνιάνος, Πίπης Ν. Περούιδης, Ατρώμητος Σωφραζέττα, Θεωρητόν Άβέρωφ, Μυρσίνη Άμπελοσβεβδή.

ΑΔΕΣΑΝΔΡΕΙΑΣ: Έλευθέριος Βλαχολεβδαδου (6, 8).

ΑΡΓΟΥΣ: Άθ. Α. Μαζαράκος.

ΒΟΛΟΥ: Γρ. Α. Γκούσις.

ΔΕΡΒΕΝΙΟΥ: Κατίνα Α. Αδαμοπούλου, Έλένη Α. Αδαμοπούλου, Χρ. Α. Αδαμόπουλος, Κ. Α. Αδαμόπουλος.

ΔΗΜΗΤΡΑΝΗΣ: Νέστορ Μπουμπουλής.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Στέλλα Ν. Μαρτίνου.

ΙΘΑΚΗΣ: Τάσος Γ. Παϊής.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Χρ. Γ. Κάντας.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μαγ. Γ. Σταυροπούλου (7, 8) Κ. Π. Γεωργιάδου, Π. Ι. Δημητριάδου, Γ. Σ. Κοιτουλέντης (7), Μαρία Θ. Κόλλια, Σ. Α. Βουζας (7, 8).

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Κα. Ιννα Σ. Καμπίτου, Άγγελική Μπασιτουπούλου.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατριάνο Ναυτοπούλο.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κ. Σαγιάνης, Θ. Βενάρδος, Άθανασία Κνωσταροπούλου.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Κάκια Οικονομοπούλου.

ΤΡΙΚΚΛΑΣΩΝ: Καλλιμάτης Γ. Κοντόπουλος, Γεώργιος Κ. Παπαγεωργίου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Κ. Κολόκας.

ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Βασίλ. Ηλ. Τράμπας.

ΧΑΛΚΙΑΟΣ: Άννα Γ. Στεργίου, Πέτρος Β. Τυπάλδος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών εδρόντων όρθήν την λύσιν τά όνόματα έτέθησαν εις την Κληρωτίδα και έκλήρωθη ή εν Πειραιεί ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΚΥΡΙΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ή όποία ένεγράφη διά τρεις μήνας από της Φεβρουαρίου. Πλεονάζουν δρ. 1,60 διά τόν προσεχή Διαγωνισμό.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

136ος Διαγωνισμός

Δύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(Αι λύσεις δεκται μέχρι της 24ης Μαρτίου)

103. Δεξιόγραφος

Άν πρόθεσιν μ' άπόστροφον
 Είς ένθος πλαιοσύνης,
 Όπωρικόν γλυκύτατον,
 Λύτα, όζ δοκιμάσης.

Έστάλη υπό της Σημαίας του Άβέρωφ

104. Στοιχειόγραφος

Είμαι σύμβολον του πένθους.
 Δίχως τράχηλον άν μείνω,
 Θα σέ τέρπ' ή ευδία
 Τήν όποίαν διχώνω.

Έστάλη από τό Μικρό Χελιδονάκι

105. Αναγραμματισμός

Έν μνησαστικόν
 Άν άντγραμμάτισω,
 Αγώνισμα κοινόν
 Βύθους θα σχηματίσω.

Έστάλη υπό της Άπελευθερωθείσης Μακεδονίας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ζήτω!!! Ζήτω!!! Ζήτω!!! τό

«ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ ΚΟΜΜΑ»

Άλτ!!! Αντίπαλο!!! Νίκη!!! Θριάμβος!!!

Με Άρχηγόν: ΔΟΞΑΣΜΕΝΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑΝ

Μετά γαρῃς άγγελίωμεν τήν ίδρυσιν του «Δοξαστικου Κόμματος», σκοπούντος τήν ύπεροχήν κατά τά Δημοψηφίσματα Ψευδώνυμων, και εις τό Ξεσπάθωμα ύπερ της φιλάτης Διαπλάσεως. Γενομένων των άρχαιρεσιών εξελέγησαν: Πρόεδρος Δοξασμένην Λευτεριά, Αντιπρόεδρος Δοξασμένην Πατριάδα, Γραμματεὺς Έλευθέρα Έλλάς, Ταμίας Έσρινή Δρόσος, Σύμβουλοι: Ανδρεϊό Εύζωνάκι, Πειρασμός. Ζητούνται δραστήριοι άντιπρόσωποι πανταχόθεν. Διεύθυνσις: Δοξασμένην Λευτεριά, Ζάκυνθον.

Ζήτω τό «Δοξαστικόν Κόμμα». — Έλ ληνόπουλα, ταχθήτε υπό τήν Σημαίαν του. Θα νικήση! θα θριαμβεύση! — Δοξασμένην Λευτεριά. (ΙΓ', 49)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

— Ά, στάσου! κ' έμεις προς την Βουλώνη πηγαίνουμε, άνεραξεν ό μικρός δούξ Μπουγιών, ώστε μπορούμε να σε βοηθήσωμε να κάμῃς ένα μέρος του ταξιδιού σου.

Μορσασιμός του μεγαλοκρεπούς παιδαγωγού έδειξε καθαρά, ότι του έφαινετο παράλογον να έπιφορτισοῦν με τόν ανθρωπάκον εκείνον, του όποιου ή ιστορία ήτο κάπως μπερδεμένη... Ό μικρός δούξ όμως έπῃρε καιά μέρος τόν κ. Πουύσεγκυρ, και τῷ εξήγησεν ότι δεν έσασσε τό παιδί από τόν πνιγμόν διά να τό άφιση έπειτα ναπέθανη εις τούς δρόμους.

Ό παιδαγωγός έπεισθη με τό λογικώτατον έπιχείρημα, και ό χριτωμένος δούξ Μπουγκύ έπέστρεψε θριαμβευτικώς γαναγγείλη εις τόν προστατευόμενον του, ότι ήμπορούσε, άν ήθελε, να κολοιθήσῃ τό σύνταγμα μέχρι της Άμπεβίλλης

Με χαρόν και μ' ευγνωμοσύνην άπέδэхη αυτήν την πρότασιν ό Μπόμπης. Η Άμπεβίλλη δεν άπέχε παρά τρεις ήμέρας από την Βουλώνην και άπαξ έφθασεν εις αυτόν τόν λιμένα, θα εύρισκε βέβαια κάποιον πλοϊόν διά να τόν μεταφέρῃ εις την Άγγλίαν. Εκεί θα διηγαίτο τά παθήματά του εις τόν Τσόρλεϋ, ό όποιος δεν θα ήρνεϊτο να τῷ δώσῃ τόν Πέρτενερ και τά μέσα της μεταφοράς του εις την Γαλλίαν.

Ένα σύνταγμα όχι πολύ βιαστικόν.

Ένώ ό Μπόμπης έγνωρίζετο ούτω με τούς νέους του φίλους, ήλθεν ή ώρα να ξεκινήσῃ τό σύνταγμα. Ό σαλπικτής έπλησίασεν εύσεβάστως να λάβῃ τας διαταγάς του συνταγματάρχου, ό όποιος τόν διέταξε να σαλπισῃ «εί άνδρες επί των ίππων!» Έπευσε δε και αυτός μαζί με δύο αξιωματικούς, έπιφορτισμένους να τόν προσέχουν κατά την πορείαν.

Ό παιδαγωγός, όλιγον συνειθισμένος εις τά στρατιωτικά, άρισε τήν μαθητήν του με τούς αξιωματικούς και έπεπιθάσθη εις την άνεσιν άμαζάν του, ή όποία έταξείνε με την έφοδιοπομπήν.

Ό μικρός τζόκει άνέβη και αυτός εις ένα κάρσον φορτωμένο σανόν. Έξήπλωμένος μακαρίως επί του μαλακού και εύώδους αυτου στρώματος, ανεπαύετο ώραιότατα, συνήρχετο έντελώς από τας πολλαπλάς του συγκινήσεις και έχάριετό που έταξείδευε

με τότῳ μεγάλῃν και ισχυράν συνοδείαν, ικανήν να τόν προφυλάττῃ από κάθε κίνδυνον.

Δεν θα παρακολυθησωμεν τό σύνταγμα των ούτσάρων του Μπουγιών εις

«Δέκα σελλίνα, μάυ μπού!...» (Σελ. 87, στ. α.)

«Ό μικρός δούξ έτρέλλαινετο να παίξῃ με τόν Μπόμπην...» (Σελ. 85, στ. γ.)

τό όποϊον διήρθε... τήν όποϊαν μολοντούτο δέν θά επανέβλεπε ποτέ. Καί κλαίω μέ πύρινα δάκρυα, έφθύρίζε:

Εάν ή πορεία του συντάγματος ήτο όλίγον ταχύτερα, ό Μπόμπης δέν θά είχε κανέν παρτίπονον. Δυστυχώς, έχάπετος πολλάκις χρόνας πολύ: μος μ' έπισταθλεύσεις μιάς και δύο ήμερών εις πόλεις, από τας όποιάς, κατά τό πρόγραμμα, άπλωσ και μόνον θά διήρχοντο.

Αλλά πώς ήμπορούσαν να μή ένδίδουν εις τας έπιμόνους προσκλησεις των κατοίκων, οι όποιοι έννοσζαν να φιλοξενησουν και να περιποιηθούν τους ούσσάρους; Παντού ύποδοχαί, έορταί, γεύματα, χοροί προς τιμήν του μικρού δουκός και των πολυριθμών άξιωματικών του.

Τό σύνταγμα έχρειάσθη τρεις ήμέρας διά να φθάση εις τό Μπρετέγ, όπου τό βράδυ είχαν χορόν και λαμπαδηφορίαν. Είς τό Λονζώ άλλη χρονοτριθή. Τελος πάντων, πέντε ήμέρας μετά τό συμβάν της γεφυρας του Κριγύ, τό σύνταγμα του δουκός Μπουγιών εις χρεοθριαμθενικώς εις την Άμιένην, όπου νεαί έορταί και διασκεδάσεις τό επείριμεναν

Μόνον ό καιμένος ό Μπόμπης δέν διεσκέδαζε με τας συνεχεις αύτάς έορτάς. Διότι με ανησυχίαν έμετρούσε τας ήμέρας, που έπεριούσαν με τόσες φοδεράν ταχύτητα κ' έσυλλογιζετο άπελπισ, ότι άν ή πρεια εξηκολούθει κατά τον ίδιον τρόπον, θά τή ήτο αδύνατον να εύρεθί εις τό Παρίσι την 6 Μαΐου.

Εύτυχώς, μετά την Άμιένην, οι σταθμοί έγινοντο χωρίς τόσην χρονοτριθήν. Καί αφού έπερσαν την Σόμμην, τό Λονπρέ και τό Πονρεμπ, έφθασαν εις την Άμπβίλλην, όπου έπρόκειτο να μείνουν κάπως περισσότερον.

Είς αύτήν την πόλιν ό μικρός τζόκευ άπεφάσισε ναφίση πλέον τό σύνταγμα.

Η είδησις αύτή επροξένησεν εις τον μικρόν συνταγματάρχην λύπην και θυμόν.

— Έτσι λοιπόν, κύριε Μπόμπης; ήρώτησε τον φίλον του δέν σου άρέσει ή συντροφία μας και θέλεις να μάς αφήσεις; — Κάθε άλλο, συνταγματάρχα μου, απεκριθη ό μικρός Άγγλος άπειναντίας θά είμαι αιώνιως ευγνώμων εις την Ύψηλότητά σας για όλες τες καλωσύνες που μου έκαμε. Δυστυχώς, είνε ανάγκη να φθάσω στη Βουλώνη σε δυό μέρες τό πολύ.

— Ω, ω! έκαμεν ό μικρός δουξ εις τον έλαφρώς πειρακτικόν αφού ό μικροσ Μπόμπης έχει τόσο σπουδαίος ύποθέσεις, που δέν μπορεί να μάς ήης

πή... πολύ καλά... άς πάη, άς φύγη... είνε ελεύθερος!

Ο μικρός Τζόκευ ευχαρίστησε τον εύρογένη του κ' έπρεξε ναπαχυριστήσους καλούς του φίλους στρατιώτας. Οταν επέστρεψε ναπαχαιρητήση και τον συνταγματάρχην, δια να εξηκολουθήση πεζός τον δρόμον που του έδειξαν, ό μικρός δουξ ήτο ακόμη κακιωμένος.

— Χαιρε, τή είπε ψυχρώς δέν είσαι καθόλου καλός αφού μαφίνεις έτσι όλομόναχο. Με ποιόν έγώ θα παίζω τώρα τ' άλογα και τ' σκλαβάκια; Μα την αλήθεια, δέν αξίζει τον κόπο να σε βγάλωμε από τό ποτάμι.

Ο κ. Πευσεγκύρ επενέθη: — Μα, Ύψηλότατε, είπεν άυστηρώς, μου φαίνεται ότι δέν έχειτε ανάγκη να παίζετε άλογα και σκλαβάκια. Έχετε άλλα παιγνίδια έχετε τ' μαθηματά σας, τούς στρατιώτας σας, τό σύνταγμα σας, τας έορτάς που είδουν προς τιμήν

«Τί κάνεις εκεί;.. Μή δέν μπορείς;..»

σας παντιού... Δέν είνε αρκετά όλ' αύτά; Τό επίχειρημα αύτό, άν και λογικώτατον, δέν έκαμε καμμια άίθνησιν εις τον μικρόν δουκα, ό όποιος εξηκολούθησεν άμιλητος, δούσθμο; και κακιωμένος, να κτυπή την μπότα του με τό μαστιγιόν τ.υ.

Τό χαϊδευμένον παιδί είχε βρυνθή τό σύνταγμα του με όσην εύκολίαν θα έβχρόνετο ένα κουτί με μολυβένιους στρατιώτας. Οι κομφοί άξιωματικοί του, όλη εκείνη ή θελεκτική πομπή, ή όποια εκινείτο ή έστέκετο μ' ένα νεύμα του μικρού του δακτύλου, δέν τον διεσκέδαζε πλέον. Έπρωτιόμυσε να παίζη εις τό πράσινον λειβάδι με τον φίλον του Μπόμπην.

Τούτο άποδεικνύει, ότι όλα τ' παιδια ύπήρσαν όμοιά εις όλας τας εποχάς. Βρύνονται τό κάθε τι, ακόμη και τ' ωραιότερα, τ' πολυτιμότερα παιγνίδια, αφού τ' χαρούν όλίγον καιρόν.

Πρέπει όμως να προσθέσωμε, ότι και

οί μεγάλοι, ύπ' αύτήν την έποψιν, είνε πολλάκις παιδια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Η ΠΡΩΤΕΣ ΨΗΤΕΣ ΠΑΤΑΤΕΣ

Χωρίς λεπτά, δέν έχει πλοϊον!

Ο λιμνή της Βουλώνης, την ώρα της επιστροφής των άλιευτικών πλοικαριών, παρουσιάζει ωραϊόν θέαμα.

Είς την πορφύραν του δύοντος ήλιου, βλέπει κανεις να προβάλλουν ένα ένα τ' άσπρα πανιά. Πλήθος ποικίλον συνυθείται εις τας προκυμαίας. Είνε πρώτα-πρώτα οι γυναίκες των ψαράδων, που τους περιμένουν εκεί, δια να τους βοηθήσουν να βγάλουν τ' ψάρια και να κουβαλήσουν τ' δικτυα εις τ' σπίτι. Έπειτα είνε τ' παιδια αυτών των γυναικών, που ένθ' οι μητέρες των πλέκουν και συνυμνούν καθισμένοι εις τας πέτρας της προβλήτας, εκείνα τρέχουν, παίζουν και φωνάζουν, μισόγυμνα και λερωμένα,

εις τους άμμους της παραλίας. Παρκατω, εις τας όχθας της Λιάνας, επί της προκυμαίας τού προλιμένος, στέκονται οι επιδλητικοί όμιλοι των αγοραστών: χονδροί ξενοδόχοι, μάγειροι γειτονικών πύργων ή άστοί ζητιούτες διασκέδασι.

Μερισκοί Άγγλοι, ευδιάκριτοι από τό εξωτερικόν των, περιπατούν, κυπιώντες τα τακύνια των επί του πλακοστρώτου. Προσθέσατε εις την γραφικην αύτήν κίνησιν, σμήνη πλανοδίων πωλητών, περιφερομένων από όμιλου εις όμιλον και πωλούντων χρυσούς σταυρούς, μεταξωτές κορδέλλες, ύφασματα δια τας γυναίκας, και πίπες, σουγιάδες ή εργαλεία ψηρευτικά δια τους άνδρας.

Εν τή μέσω τού ποικίλου και φαιδρου αυτού πλήθους επανευρισκομεν τον φίλον μας Μπόμπην.

Αυτός όμως δέν περιπατεί... Δέν άπομακρύνεται σχεδόν διόλου από τον λιμένα, εθιν αναχωρούν τ' πλοία δια τας άγγλικάς ακτάς. Είνε ισχνός, ώχρός, ήλλοιωμένος, και φαίνεται ανήσυχος, σκεπτικός, αγωνιώδης...

Ενόμιζεν έν τή άφελεία του, ότι μόλις έφθανεν εις την Βουλώνην, δέν είχε παρά να πη εις οϊονδήποτε «καπετάνιον» αναχωρούντα δια την Άγγλίαν:

— Πάρτε με, σάς παρακαλώ, στο καράβι σας... Κ' εγώ στην Άγγλία πηγαίνω...

Και ό καπετάνιος θά τον επαιρνεν άμέσως. Καί όμως, δύο ήμέρας τώρα και δύο νύκτας που εύρισκετο εις εκείνην την πόλιν, όχι μόνον πλοϊον δέν ήρε, δεχόμενον να τον παραλάβη δωρεάν, — όλοι οι «καπετάνιοι» φεσ! του έζητούσαν

λεπτά, — άλλ' ούτε καλά-καλά να φάγη...

Την προηγουμένη ήμέραν, μία πωλήτρια που τον είδε και τον ελυπήθη, του έδωσε να φάγη μερικά φρούτα, που τα είχε δια πέτχυμα...

Έτσι έζούσαν από έλεημοσύνην. Πλοϊον όμως δέν ήτο δυνατόν να επιτύχη. Καί ό πολύτιμος καιρός επερινόυσε...

Καθισμένοι μελαγχολικώς άπέναντι της θαλάσσης, με άδειαν την κοιλιαν και αδύνατα τ' πόδια, ό Μπόμπης έσυλλογιζετο ότι είχε φύγη από τό Παρίσι την 16 Άπριλίου και ότι μέχρι της 6 Μαΐου δέν έμενον παρά δέκα ήμέραι.

Δέκα ήμέραι μόνον δια να ύπάγη εις τό Λονδίνον, να πάρη τον Πέρτενερ και να επιστρέψη εις τό Παρίσι!..

Αδύνατον πλέον να τό κατορθώση εις τόσον όλίγον καιρόν. Πάει, ήτο χαμένος!..

Άλλ' έξαφνα μία τελευταία έλπίς τον εθώπενυσεν, όταν ήκουσε πλησίον του να όμιλούν άγγλικά.

Εστράφη και είδε τό κόκκινον πρόσωπόν ενός ναυτικού, ό όποιος, με την πιπιν εις τό στόμα, ήτοιμάζετο να κατέλθη, από την ξυλίνη σκάλαν της προκυμαίας, εις ένα μικρόν καϊκι.

Ο μικρός τζόκευ, με όλας τας προηγουμένας άποτυχίας, άπεφάσισε να δοκιμάση άλλην μίαν φοράν. Έπιτέλους ό «καπετάνιος» αύτός ήτο πατριώτης του.

Έπλησίασε τον παχύν άνθρωπον και με ίκετευτικόν ύφος τή είπε:

— Κύριε καπετάνιε, είμαι Άγγλος σαν και σάς, και θέλω να γυρίσω στην πατρίδα μου. Με παίρνετε στο καράβι σας;

Ο χονδρός άνθρωπος, ό όποιος καθ' όλον αύτό τό διάστημα δέν έπαυσε να βγάλη από τό στόμα του καπνόν, έβγαλεν έπειτα και αύτά τ' λόγια:

— Δέκα σελίνια είνε ό ναύλος, μάυ μπού!

— Δέν έχω λεπτά, επέμεινεν ό Μπόμπης, άλλα θα σας πληρώσω άμα φθάσω... σάς τό ύπόσχομαι.

Ο Άγγλος έκάγχασε:

— Χά, χά!... τα ξέρω εγώ αύτά, είπε. Σε μένα δέν περνούν. Να π'ας να βρής κανένα πιό κουτό. Στο καλό, μάυ ντήαρ!

Και είςήλθεν εις τό πλοϊάριόν του, τό όποϊον εξεκίνησεν εύθύς.

Τετέλεσται! Αφού και αύτοί οι συμπατριώται του τον απέκρουαν, ήτο έλπίς να τον εύπλαχισταθή κανένας ξένος;

Απελπισ και πεινών, εξηπλώθη επί της προκυμαίας με τό πρόσωπον έστραμμένον προς την θαλάσσαν, προς την ποθητήν εκείνην ακτήν της Άγγλίας, την όποϊαν έμάντευεν άμπρός του, τόσον πλη-

σίον του, και την όποϊαν μολοντούτο δέν θά επανέβλεπε ποτέ. Καί κλαίω μέ πύρινα δάκρυα, έφθύρίζε:

— Θέλω να πεθάνω... να πεθάνω!.. (Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Αγαπητοί μου,

ΜΑΓΟΣ Γούλιος Βέρν, εις τό ωραιότερόν του μυθιστόρημα, — και όστι εχουν την «Διάπλασιν» του 1898, τό γνωρίζουν, — φαντάζεσται, ότι επί του Νοτίου Πόλου, ύπάρχει ένας παράδοχος βράχος, όλος από μαγήνην, παρουσιάζων μαγήνην Σφιγγός. Είνε ή «Σφιγγς των Παγων», τό σύμβολον του άλύτου Αίνιγματος, που άποτελοϋν ακόμη δια την ανθρωπότητα οι μυστηριώδεις και άπρόσιτοι χώροι των Πόλων. Καί ακόμη τό σύμβολον της ισχυρας «Ελξως, την όποϊαν οι χώροι αύται εχουν και είχαν ανέκαθεν επί τώσων γενναίων, ριψοκινδύνων και φιλοδόξων ανθρώπων. Η Σφιγγς των Παγων προσείλκυσε και προσελκύει όλόν πολυπληθές τοιούτους εξερευνητάς. Πηγαίνου με την φιλοδοξίαν να λύσουν τό Αίνιγμα της. Καί άλλει μεν επιστρέφου πριν κατορθώσουν να φθάσουν τό άφθαστον. Άλλοι δε μένουں εκεί διακαντός, ευγενή θύματα μιάς ιδέας, ήρωϊκοί μάρτυρες της Έπιστήμης. Απ' αυτούς είνε και ό Άγγλος Ροβέρτος Σκώτ, ό εξερευνητής του Νοτίου Πόλου, τό όποϊο ό τραγικός θάνατος πλησίον της Σφιγγός, συγκινεί σήμερον και τα δύο ήμισφαίρια.

Τή 1910, ή Βασιλική Γεωγραφική Έταιρεία του Λονδίνου διοργάνωσε την άποστολήν του Ροβέρτου Σκώτ. Η «Νέξ Γη», τό ατμόπλοϊον του εξερευνητού, φέρον τρόφιμα δια τρία έτη, εξήνητα έλικυθρα νορηγητικά, τρία λυόμενα σπιτία δια την διαμονήν επί των πάγων, καθώς και έναν άνριθμόν μικροσώμων έππων «πόνυ», άπέπελευσεν από τό Λονδίνον την 13 Ιουνίου, έφθασεν εις Νέαν Ζηλανδιαν και εκείθεν, περι τας αρχάς Ιανουαρίου του 1911, εξεκίνησε δια τας μυστηριώδεις χώρας. Μετά έν έτος, — τον Ιανουάριον του 1912, — ή άποστολή εύρισκετο εις άπόστασιν έξ μόνον μισρών από του Πόλου. Εκεί, επί της κορυφής ενός παγώνος, ύψους τρισχιλίων μέτρων, μία μεγάλη έξ αυτής ομάς έχωρίσθη εις δύο μικρότερας. Καί ή μιν μία εξεκίνησε δια να επιστρέψη, ή δε άλλη, με τον Ροβέρτον Σκώτ επί κεφαλής, έμεινε δια να εξηκολουθήση την εξερευνητήν. Δέν άπέχε τότε παρά 150

μίλλια από τον Πόλον και είχε μαζ της τροφής δι' ένα μήνα.

Η πρώ η ομάς, μετά πολλας περιπετειάς, επανήλθε δια της «Νέας Γης» εις την Νέαν Ζηλανδιαν, την 28 Φεβρουαρίου 1912, φέρουσα και την τελευταϊαν είδησιν περι του Σκώτ και των συντρόφων του. Έκτος, επί όλόκληρον ειός, κανεις δέν έμαθε τί άπέγειναν εις τους πάγων του Πόλου οι τολμηροί εκείνοι άνθρωποι. Έφθασαν τώντι, όπως είχαν αναγγελθή; έστησαν την βρετανικήν σημαϊαν εις τό σημεϊον όπου ό κοντός της θά ήτο πλέον αύτός ό άξων της γης; Καί καιώσθωσαν να επιστρέψουν εκείθεν μέχρι του όρημησιού των, εγκαιρώς ώστε να μην απόλάνουν της πεινας; Μυστήριον! Άλλ' ίδού, τό μυστήριον εφωτίσθη. Πρό όλίγων ήμερών, άλλεπάλληλα τηλεγραφήματα από την Νέαν Ζηλανδιαν εις τό Λονδίνον, κ' εκείθεν εις όλον τον κόσμον, ανήγγειλαν ότι ό Ροβέρτος Σκώτ, αφού έφθασεν εις τον Πόλον, αφού έστησεν εκεί την σημαϊαν του και αφού εύρε την σκήνην, τα έγγραφα και τα εργαλεία ενός προκατόχου του, του Νορηγού Άμούνδσεν, απέθυσεν εις τό ταξείδι της έπίστροφής, καταληθθείς ύπό χιονουέλλης. Ο Σκώτ, καθώς και οι σύντροφοί του Ούίλσον, Μπούερς και Ούκις, απέθανον από ψυχός και από πείναν. Έκ της ομάδος δέν επέζησε παρά ό Έβανς, ό όποιος ανέλαβε την διοίκησιν των έπιλοίπων όλίγων άνδρών της άποστολής, που είχαν μείνει εις τό όρημητήριον. Η Σφιγγς των Παγων έφχεν άλλους τέσσαρας ήρωας. Δόξ εις αυτούς. Άλλά πόσους θά φάγη ακόμη τό τέρας, πριν εύρεθί ή μέγας Οιδίπους που θά τό νικήση τελειωτικώς!..

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΗΛΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Βαδίζω και όλη ή χώρα άνθίζει, ό δρόμος μου είνε χαρά και ζωή, τα μύρια πουλάκια τραγούδια τονίζουν τά λούλουδ' άφίνουν γλυκειές ευωδιές.

Χρυσίζουν παντού των βουνών ή κορυφές τά πλάγια κ' οι κάμποι γεμίζουν ζωή και πάρα του Πόντου τά κύματα τώρα φλιούντ' άφρισμένα και παίζουμ τρελλά.

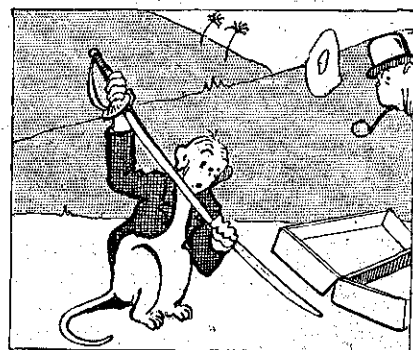
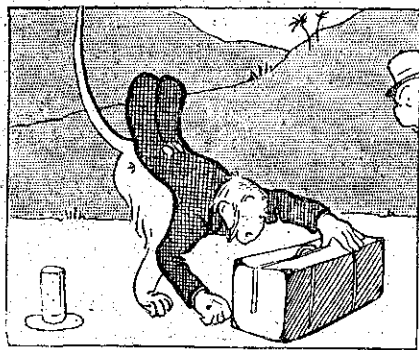
Τες παιδ χρυσές άχτίδες μου, την παιδ γλυκειά μου λάμψη, τό παιδ γλυκό χαμόγελο, τό παιδ ούράνιο βλέμμα ρίχνω σε Σένα, Ελλάς μου.

Γιατί 'στόν κάθε βράχο σου, 'στό κάθε μονοπάτι, μιά δόξα κρύβει μυστική, ένα μικρό διαμάντι και δείχνει υπερήφανη ένα... νεκρό παιδί Σου.

ΝΙΚ. ΒΑΓΙΑΣ (Διευθυντής Πλήρους Σχολής)

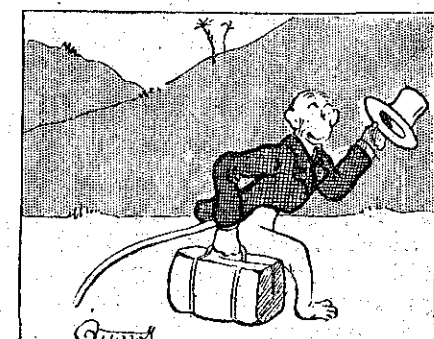
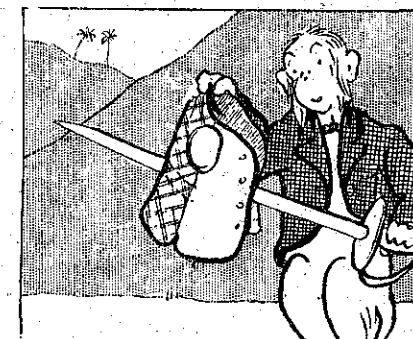
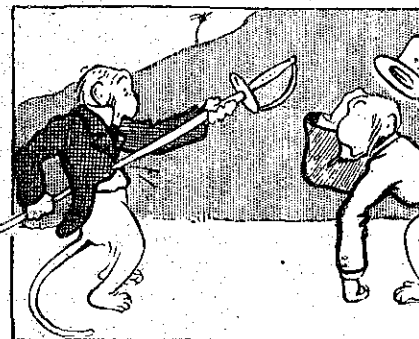
ΠΩΣ Ο κ. ΜΑΚΟΚΟΣ ΔΙΑΜΠΑΞ ΤΡΥΠΙΕΤΑΙ ΠΕΡΑ - ΠΕΡΑ ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ

Ο κ. Μακόκος, ο περίφημος σάλτιμπάχος, ο επιλεγόμενος Διαμπάξ, φθάνει εις την δημοσίαν πλατείαν, όπου άρκετοί περίεργοι περιμένουν να ίδούν την παράστασιν.

«Κύριοι, και κυρίες, τους λέγει, ιδίητε, σάς παρακαλώ, ένα μεγάλο θαύμα που θά κάρω. Μ αυτό το σπαθί θά τρυπηθώ μόνο; μου πέρα-πέρα... χωρίς να σκοτωθώ!»

«Θά τό βυθίσω άσπλάγχνος στο στήθος μου και θά τό βγάλω από πίσω στη γάχη μου. Κουτάξτε, κυρίες και κύριοι! Ίδου, αρχίζω: Ένα!... δύο!... τρία!...»

Και νά τό θαύμα! Ο Μακόκος τρυπιέται μέ τό σπαθί; τό πιάνει κι από πίσω και τό μπαίνει μέσα μέ τά δύο του χέρια στο σώμα του, προς μεγάλην έκπληξιν όλων.

Όταν φεύγουν όμως οι θεαταί, ο Μακόκος βγάξει τό γιλέκι του, και τότε πιά φαίνεται η κτερυγαριά του: Τό σπαθί, ελλύγιστον, δέν διατρύπα τό σώμα του, αλλά περνά πλαγίως

από ένα κρυφό σωλήνα που περιβάλλει τό γιλέκι και κάμνει τό πείραμα όλως άδύνατον. Και ο κ. Μακόκος Διαμπάξ, κατευχαριστημένος, πηγαίνει να δώσει παράστασιν άλλου.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΚΕΡΩΔΡΕΝ

(Συνέχεια και τέλος: ίδε σελ. 80)

Η πρώτη γραμμή, είπε, περιείχεν όδηγίαις διά τό ισόγειον του πύργου· ή δεύτερα διά τό πρώτον πάτωμα των υπογείων· άρα ή τρίτη και τελευταία γραμμή θα έχη όδηγίαις διά τό δεύτερον πάτωμα, δηλαδή διά τας κρύπτας του παλαιοφύργου. Προσοχή, φίλε μου Τζάκ! Άκουσα να λέγουν ότι οι μυστηριώδεις αύται κρύπται, σωστοί λαθούρινοι από μπαυδρούμια, σκαμμένα στο βράχο, προχωρούν πολύ μακριά. Άν χάσωμε μία φορά τό δρόμο, πάει, δέν ξαναβγαίνουμε ποτέ!

Μα δέν έχομε τό σχέδιο; άπήνητησεν ο Τζάκ Μαρσαί. Έμπρός, φίλε μου! Τι υπάρχει τώρα σημειωμένο;

Ένα 39. Πιθανότατα θά είνε ο αριθμός των σκαλιών. Έπειτα ένα 10, ένα V, μία γραμμίτσα που τό ένώνει μ' ένα Λ, και κοντά στο δεξι σκέλος αυτού του λямβδα, προς τα κάτω, ένα 0.

Ίσως τό 0 μικρον θα είνε κανένος κρικός θμειος μ' αυτόν έδω, αφού τό σημείον είνε τό ίδιο.

Ναι, πολύ πιθανόν, έπεδοκίμασεν ο Ίθ. Και τώρα έμπρός, άς κατεβούμε!

Η κατάβασις, διά βαθμίδων όλισθηρών άκ της ύγρασίας, ήτο πολύ επικίνδυνή. Έπανειλημμένως οι τολμηροί έξερευνηται ενινδύνευσαν να κρημνισθούν εις τό μαύρον βράχον, τό όποιον ήγειρογό κάτωθεν των και του όποιου τα πυκνά σκότη δέν ίσχυον να διαλύσουν αι ώχραι άκτίνες του φανού. Κατήρχοντο σιγά, προσεκτικά, έξετάζοντες πρώτα μέ τό πόδι καθε νέαν βαθμίδα, κρατούμενοι μέ τό χέρι από τας προεξοχάς των τοίχων και κάποτε καταβαίνοντες άναποδα, μέ τά γόνατα.

Τέλος έφθασαν και την τελευταίαν βαθμίδα. Είχαν μετρήσει άκριβώς 39, και ήτο ο αριθμός που σημειώοντο εις τό σχέδιον. Στεναγμός ανακουφισέως έξέφυγε τότε από τα βαριά των στήθη.

Άς πάσωμε αυτό τό διάδρομο, διάταξεν ο Κερωδρέν, δείχνων στενήν διάδοον μέσα εις τους όγκους εκείνους του γρανίτου.

Οι δύο φίλοι έμέτρησαν έκεί δέκα πόδια, δηλαδή 3 μέτρα και 20 έλαττοστά. Έπειτα τό φανάρι των τοίς έδειξε ένα χονδροειδές V, καμωμένον

από πέτραν πλέον λευκήν και προσεζέχον επί του άριστεριού τοίχου. Ο Ίθ τότε έστράφη και είδε τό Α σημειωμένον κατά τον ίδιον τρόπον επί του άπέναντι.

Νά και ο κρικός! έξόναξεν ο νέος σκύπων με έρμην χαράς.

Άλλ' αυτήν την φοράν, οι δύο φίλοι ήναγκάσθησαν να συνενώσουν τας δυνάμεις των διά να κινήθη ή πλάξ, επί της οποίας εύρίσκετο ο κρικός. Πολύν καιρόν δέν είχε μεταγειρισθή κανείς εκείνην την κρύπτην και ο μηχανισμός της έδυστροπούσε να λειτουργήσθ. Ολόκληρον τέταρτον της ώρας ο Ίθ και ο Τζάκ έπαιδεύοντο και ίδρωναν του κάκου. Έπιτέλους ή ύπομονή των άντημείσθη. Σιγά-σιγά ή πλάξ έξηκώθη, άποκαλύπτουσα ένα μικρόν λάκκον τετράγωνον, λαξευμένον εις τον γρανίτην. Εκεί μέσα εύρίσκετο έν σιδηρόν κιβώτιον. Ήτο τόσον βιβύ, ώστε έστάθη άδύνατον να τό σηκώσουν και να τό βγάλουν εις τον διάδρομον. Άνυπόμονος, ο Τζάκ έπήδησε μέσα εις την κρύπτην. Τό κιβώτιον δέν είχε κλειδαριάν. Έκλείετο μόνον με δύο μεγάλους ούστας. Με την βοήθειαν του λαστού, ο Τζάκ κατώρ-

θωσε να τους τραβήξη. Έν τώ μεταξύ είχε πηδήσει εις τον λάκκον και ο Ίθ.

Και τώρα άς σηκώσωμε τό σέκασμα, είπεν ο νέος, του όποιου έτρεμεν ή φωνή από την συγκίνησιν.

Η βαρεία σιδηρά πλάξ έξηκώθη. Κραυγή θαυμασμού έξέφυγε τότε από τα στόματα των δύο φίλων. Τό κιβώτιον ήτο κατά τα τρία τέτορτα γεμάτον και υπό τό φως του φανού έσπινθηροβόλουν ενθαυμαστικώς διαμαντια, ρουμπίνια, ζαφείρια, ριγμένα εκεί μέσα φύρδην-μιγδην, μαζί με ράβδους χρυσού.

Οι δύο νέοι απέμειναν κατάπληκτοι, θαμνωμένοι. Ποτέ δέν έπερίμεναν να εύρουν τέτοιον θησαυρόν!

Δέν μπροσόμε να μείνωμ' έδω περισσότερο, είπεν επιτέλους ο Ίθ. Να κουβαλήσωμε αυτή την κάσσα, ούτε ιδέα είνε τόσω βαρεία! Άς πάρη λοιπόν καθένας μας μερικά από τα πολύτιμα αυτά πετράδια και άς άνεβούμε.

Τι θα κάμουμε ύστερα; ήρώτησεν ο Τζάκ.

Θά είδοποιήσωμε τους γονείς μας. Και αυτοί θα μās βρηθήσουν να κουβαλήσωμε τό θησαυρό που τους ανακαλύψαμε.

Μετά μίαν ώραν, ο κύριος και ή κυρία Κερωδρέν έμάνθαναν κατάπληκτοι τό

θαυμάσιον άποτέλεσμα της νυκτερινής έκδρομής των δύο φίλων. Είς την αρχήν δέν ήθελαν να τό πιστεύσουν, άλλ' άμα είδαν τα πολύτιμα δείγματα που τους είχαν φέρη τα παιδιά, έβεβαιώθησαν, ότι ο περιλάλητος θησαυρός των κυρσαρών Κερωδρέν άνευρέθη.

Τι άλλο μένει να είπωμεν; Ο θησαυρός έξήχθη από την μυστηριώδη κρύπτην όπου είχε κοιμηθή πλέον του αιώνος. Ως καλός φίλος, ο Ίθ Κερωδρέν άπήνησεν από τον Τζάκ Μαρσαί να δεχθή τό ήμιου του εύρήματός των, και αι δύο οικογένεια, ήνωμένοι και εύτυχείς, χαίρονται τώρα την ανέλπιστον αυτήν περιουσίαν, την όποιαν κατώρθωσαν να κατακτήσουν πάρακλημένα των παιδιά.

(H. Leenhouders) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Άθηναίος ζωγράφος, ο όποιος εργάζετο μάλλον διά την δόξαν παρά διά τα χρήματα, έδειξε μίαν ήμέραν εις ένα σφοδρόν τεχνοκρίτην την εικόνα του θεού Άρως, την όποιαν μόλις είχαν άποτελειώσθ, και τώ έξήγησε την γνώμην του. Ο τεχνοκρίτης τώ είπεν ειλικρινώς, ότι ή εικών δέν τώ ήρεσε, διότι ή προσπάθεια της περιτεχνήσεως ήτο εις αυτήν πόρα πολύ αισθητή και έφαινετο

έξεζητημένη. Ο ζωγράφος ίσχυρίσθη τό εναντίον και έφερε πολλά επιχειρήματα. Ο κριτικός του τα άνήρσεν όλα, αλλά χωρίς να τον μεταπεισθή. Και ενώ ή συζήτησις των εύρίσκετο εις αυτό τό σημείον, εισήλθεν εις τό εργαστήριον νεαρός δοκησίσοφος και ήρχισε να κυτάξη την εικόνα.

Ω, θεοί! άνέκραξε με τό πρώτον βλέμμα. Τι άριστούργημα! Τι πόδι, τί χέρι!.. Τι ώρατα που είνε ζωγραφισμένα τα νύχια!.. Ο Άρως εις αυτήν την εικόνα είνε ολοζώντανος. Τι λάμψις εις την περικεφαλαίαν του, εις την ασπίδα του, εις όλην του την πανοπλίαν! Καλέ, είνε θαύμα!

Ο ζωγράφος, καθησυχασμένος, κυτάζει περιεργώς τον κριτικόν.

Α, τώ λέγει, τώρα μάλιστα, πειθομαι! Η κρίσις σου δέν ήτο καθόλου άσχημή και άδική... Ο Άρως μου δέν αξίζει τίποτε!

Και μόλις έφυγεν ο δοκησίσοφος, ο ζωγράφος άρπάξει τον χρωστήρα και μουντζουρώνει τον πίνακά του.

Όταν έν έργον σας δέν άρέσθ, εις τους σοφούς και τους γνώστιας, τούτο είνε ήδη κακόν σύμπτωμα. Όταν όμως έπαινηται από τους άμαθείς και τους άνοήτους, να τό παραδίσετε άδιστακτως εις τό πύρ.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Νέα μόδα

Μια πορτάξ-η γυναίκα, εις την Άμερικην, συνέλαβε την ιδέα να ένδύσθ της κόττες της. Τους έκαμε λοιπόν και τους έφίρσε κατι έπανωφράνκια και κατι καπελλάκια, που είνε άδύνατον να κρατήσθ κανείς τα γέλια όταν τα βλέπη. Η γυναίκα έν τούτοις ίσχυρίζεται ότι με τα φορέματα αυτά, ή κόττες της δέν άρρωσταίνουν ποτέ και γεννούν συχνότερα. Ίσως!

Περίεργον μέρος

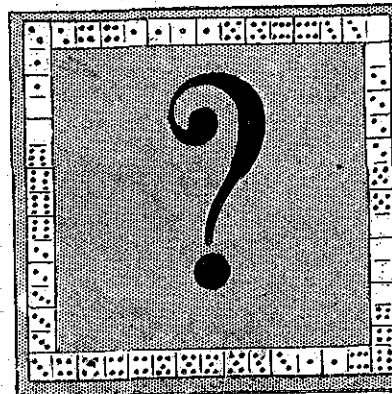
Πλησίον του Αξ-λα-Σαπέλ, εις τό Βέλγιον, εύρίσκειται ένα μέρος όπου συναντώνται τα σύνορα τεσσάρων κρατών. Είς τό μέρος αυτό υπάρχουν τέσσαρα πέτρινα όρόσημα. Τό μεγαλύτερον έν

τώ μέσω και όπισθεν, είνε του Βελγίου, τό άριστερόν εις της Γερμανίας, τό έμπροσθεν είνε της Ολλανδίας, και τό δεξιό σημειώνει τό ουδέτερον έδαφος.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Πρόβλημα

Ίδου τα 28 κοκκαλάκια του δόμινου, τοποθετημένα εις τέλειον τετράγωνον. Πρόκειται να τα μετακινήσθτε σύμφωνα με τας εισηγούμενες εντολές, ώστε εις κάθε πλευρόν του τετραγώνου, προστιθέμενα τα σημάτια (εί πάντοτε) των κοκκαλιών, να δίδουν άθροισμα 44.

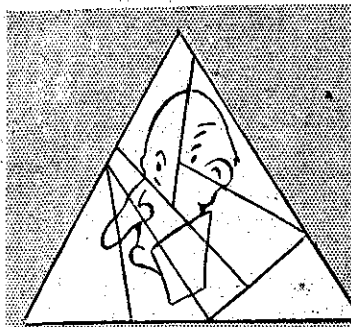
β) Διά τους Γαλλομαθείς.

(Εστίλη υπό της Είμαι Ζακωνθία)

- Depuis quand le Sultan n'est plus gros?
- Depuis qu'il a perdu la Grèce.
- Ma's pourquois?

Άήλωσις: Αι λύσεις — άσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματισμού.

Λύσεις του 9ου φύλλου

α) Ίδου πώς θα συναρμολογηθούν τα έπτά τεμάχια διά να σχηματισθή τό τρίγωνον με την γεωμετρίαν. — β) A chaque saint son cierge. — γ) Κροκόδειλος, λέων, ρινocerwos, λύκος.

Ιδω τον Οδηγόν του

Συνδρόμν του, Κεφ. Β

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΑ ΤΥΨΙΣ

Ήμουν 7-8 χρόνων παιδί και κρατούσα στα χέρια μου το μικρό μου αδελφάκι. Δίπλα τού αριτέρου μας είχε μελίσσια κι' εκείνη την ημέραν τά τραγουδάν. Οί μελισσες πετούσαν εδώ κι' εκεί κι' όποιον εδρισκον μπροστά τους τόν κεντούσαν, θυμωμένες με τόν κακόν τρυγητή που τους έπαιρνε τó μέλι τους. Έγώ με τά δελφάκι μου ήμουν μακριά. Μά μία μέλισσα που έχασε τόν δρόμον της, ξέσπασε άπάνω μου. Ένα βέζζι... άκούω έξωφρα στ' αυτί μου κι' άπ' τόν φόβο μου όλα τότε τά ξεχνά, πετώ χάμου τάδελφάκι μου και τρέχω, τρέχω, κρατώντας ταυτί μου που είχε γίνη κατακόκκινο. Δεν ήξευρα τί έκαίνα. Όταν όμως ανέλαβα λιγάκι άπ' τόν φόβο μου και τόν πόνο, βλέπω μπροστά μου αίματα κι' άκούω... κλάματα. Τότε θυμήθηκα τόν Νικό μου.

Και ήλθεν άμέσως ο γιατρός, τούδσε το κεφαλάκι και μās ειπε πως τίποτε δεν έχει· μά έγω έκλαια άδιάκοσα και φώναζα στον δαυτό μου: «φονιά, κακοθύρα». Ο πατέρας τότε, θυμωμένος, μούχε πή πίσω αυτή ή τύχη πουχα στην συνειδησί μου ήταν ή πιο μεγάλη τιμωρία μου. Κι' άλήθεια Ποτέ μου δεν ξεχνά αυτό τó περιστάτικό. Τόχω ο'λοζώντανο μπροστά μου.

Ελλάς τού Ρήγα

ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΦΙΛΟΙ

Έξω άστράφτει και βροντή. Τριγύρω στο τζάκι που πάντα καιμιά καλή φωτιά, καθήμεθα κι' άκούμε την γιαγιά που μās διηγείται καμιά καλή ιστορία. Μιά φορά, μās λέγει— όπως αρχίζουν άτά παραμύθια— ήσαν δύο φίλοι έπιστήθιοι, οί όποιοι μιά φορά, δεν ξεύρω πως, έγιναν έχθροί.

Ήσαν πολλές ημέρες έχθροί, άλλ' όμως γείτονας, και εκάθηγο χωρίς να κυτάζονται. Μιά μέρα ο ένας, επειδή ήτο συνηθισμένος, έφώναζε τόν άλλον με τόννομά του, έτσι, χωρίς να τó άλη, αλλά τó έννόησεν άμέσως και σώπασε.

Τότε, σά να οικέφθησαν και οί δύο ότι δεν πρέπει να εινε αυτοί μαλωμένοι, που ήσαν πρώτα άληθινοί φίλοι, έτρεξαν κι' άγκαλιάσθησαν, δοκιοθέντες να μη γίνουν ποτέ πλέον έχθροί.

Στρατηλάτης τής Μακεδονίας

Ο ΑΕΤΟΣ

— Τι γίνηκε, παπού, ο άετός τού Κωνσταντίνου;

— Ά παιδάκι μου, τόν πλήγωσαν οί άσταυροί, τόν πλήγωσαν τά ματωμένα τους χέρια και τó πονεμένο πουλί, για να τους ξεφύγη, μάςψ' δλη του την δύναμι και σύρθηκε στην άκρη τού βουνού.

Έκεί ξεψύχησε· ο πόνος τόν είχε δαμάσει...

Και τώρα, όταν είν' όλα μαύρα, όταν

τό χιόνι πυκνό πέφτει, στήs νύχτας τó άγριο σκοτάδι, τó φάντασμα του πετ'ό. Κι' άκούνε φτερογιάματα. Άκούνε τή βραχνή φωνή του να κράζει λυπημένη...

Και στέκετ' εκεί άψηλά και περιμένει τó φάντασμα, στή νοτιά στραμμένο, ώς τó πρωί, όσο να σβύση σιγά-σιγά στήs αβγής τής πρώτες άχτίδες...

Σημεία τού Αβέρωφ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΑΥΜΑΧΙΕΣ

Τά πέλαγα άνατρίχισαν λαχάρησαν οί βράχοι Άπ' τó βαρύν αντίλαλο που σκόρπαε μέσ' στή μάχη κάθε κανόνι.

Κάθε βροντή του άνάσταίνε κι' άπάνω παλληκάρι, Κάθε του λάμψι φαίνονταν μπουρλότο τού Κανάρη που ξανανειώνει.

Κι' έξλεπες τó Θεμιστολή με κότινο στο χέρι, Τόν ήρωα Κουντουριώτη μας, τής Ύδρας τó ξεφτέρι, να στεφανώνη.

Σε κάθε κύμα πέταγε κι' ένα θαλασσοπούλι... Κι' έξλεπες τόν Πιπίνο μας, τόν Τσάρα, τόν Μισούλη και τόν Κατώνη,

(Σκιές ούρανοφώτιστες που φτάνει ως τόν Ήλιο) Νά ύμνολογούν χαρούμενοι τó Έλληνικό βασίλει, που μεγαλώνει.

...Τό κάθε κύμα σφύριζε, βροντούσε ή κάθε ράχη Άπ' τόν άχθ που σκόρπιζε, στην τουρκοπνίχτρα μάχη βαρύν κανόνι...

Αθανάσιος Διάκος

ΜΑΓΕΥΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ

Στόν άγαπητόν μου Μαυροφωμένο Βασιλιά,

Ο ήλ ος έδυσε. Η νύχτα με τó όλο-μαυρό της τó σκοτάδι σιγά-σιγά έσκέπασε τó πόν. Μά βγήκε τó φεγγάρι και με τις κατάλωμές του τις άχτίδες έφώτισε την γαλανή τή θάλασσα και τή σκοτεινιασμένη γη. Και μαζί μ' αυτό έβγήκανε τó ένα με τόλλο τ' άστέρια και δύο-οσες κάποια ζωη στην νεκρωμένη νύχτα. Παντού ήσυχία. Παντού νεκρική γαλήνη βασιλεύει. Και τής νύχτας τή οϊγαλιά

διακόπτει ο άρμονικός φλοίσφος τών κυμάτων που ήσυχα-ήσυχα στο άκρογιάλι σβουόνε, και τó γλυκό τραγούδι κανενός ψαρού που με τή βάρκα του στα άνοικτά ψαρεύει. Οί γλάροι, τά δόλολευκα πουλιά, πετάνε πάνω άπ' τή θάλασσα και κί-δουνται στα ψηλά κατάρτια τών καρabiών που εινε άραγμένα στ' άκρογιάλι.

Κουρασμένα και καίνα άπ' τά μακρινά ταξείδια, βαθείά κοιμούνται.

Παντού ήσυχία! Παντού νεκρική γαλήνη βασλεύει! Τό πόν σιγά και ύπνώττει και μοναχά τ' άηδόνι σιγοψιλλεί πάνω στού δένδρου τά κλαδιά!

Ω! μαγευτική βραδυά!...

Ελληνικόν Ίδεώδες

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΔ'

Πρέπει να σου διηγηθώ, κόρη μου, μίαν μικράν ιστορία, άληθνή, ή όποια θά σε διασκεδάση. Ο βασιλεύς άγαπ'ό από τινος νάνακατεύεται με σίχους. Προχθές δέ συνέθεσεν ένα ποιηματάκι, τó όποτον όμως ούτε ο ίδιος δεν εδρ'ηκε τόσον εύμορφο. Την άλλη μέρα ειπεν εις τόν στρατηγόν de Grammont: «Κύριε στρατηγέ, διαβάσε σάς παρακαλώ, αυτό τó ποιηματάκι και πής μου άν ειδατε ποτέ τόσον γελοϊόν! Τι άναίδεια! έμαθαν ότι από τινος άγαπ'ό τους σίχους, και μού φέρουν κάθε λογής».

Ο στρατηγός, άφου τó έδιαβάσε, ειπε πρ'ος τόν βασιλέα: «Η Μεγαλειότης σας κρίνει τελειότατα. Ίδου, άλήθεια, τó πλέον άναί-δές, τó πλέον γελοϊόν ποιήμα που έδιάβασα ως τώρα». Ο βασιλεύς ήρχισε να γελά και ειπε: «Δεν εινε άλήθεια πως ο ποιητής εινε ένας κενόδοξος;— Μεγαλειότης, δεν ήμποροδμεν να τού δώσωμεν άλλο όνομα!— Ά! ώρατα, ειπεν ο βασιλεύς, χαίρω διότι μού μήλσους τόσον ειλικρινώς; έγώ τó έκαμα.— Ω! Μεγαλειότατε, αυτό ήτο παγιά! Τό έδιάβασα τόσον γρήγορα...— Όχι, κύριε στρατηγέ, αί πρώτα γνώμαι σοφώταται». Ο βασιλεύς έγέλασε πολύ και έλος ο κόσμος πιστεύει, ότι αυτή εινε ή σκληρό-τέρα δοκιμασία δ' ένα αυλικόν. Όσον άφορ'ό έμέ, νομίζω ότι άπ' έδώ ο βασιλεύς ειμφορεί να κρίνη πόσον εινε μακράν τού να γνωρίζη πάντοτε την άλή-θειαν.

Οι λαδόντες Εΰσημα κάτω τών 20 δεν άναφέρονται, διότι εινε πολλοί. Συγχάρω τους βραβευθέντας και τους παρακαλώ να ζητήσουν τά βραβεία ως συμφώνως πρ'ος τó Κεφ. τού Οδηγού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

(Mme de Sevigné) Δωδωναίος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μικρά Αριστοκράτις: — Τι κούτες που είμεθα! Κασταλία Πηγή: — Μίλα καλλίτερα εις τόν ενικόν. Μικρά Αριστοκράτις: — Τι κούτη που είσαι! Εσάλλη υπό τής Αφελούς Σανθούλας

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1912

Άφου έξηλεξα τάς Σημειώσεις τών διαγωνιζομένων, με τήν πολυτιμον βοήθειαν τών Γενικών Στατιστικόν, τάς όποιάς μού έστειλαν ή Σολφίς, ή Νέλικε, ο Περσούς, ο Αθανάσιος Διάκος, ο Μέλλων Έφρευτής, ο Ροδοπαίος Έλληνόπουλ και τó Ένα Χιωτάκι, (εύχαριστώ πολύ τά φιλόπονα παιδιά μου και άπονέμα εις τó καθένα, διά τήν Στατιστικήν του, από 20Ε), έβγαλα τ' Αποτελέσματα τών Εΰσημων τού 1912, τά όποια έγυον ως εξής:

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κερκυραϊκή Αύρα, έλασεν εν δ'ω Εΰσημα 142.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κύμα τού Βοσπόρου, 126.—Κόρμεν, 119.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Υδραϊκός Χάκος, 100.—Τέλλος Άγρας, 100.—Σεριανή Αύρα, 89.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Βιθνή Έλληνοπούλα, 88.—Νέλικε, 83.—Περσούς, 76.—Πόθος τής Κρήτης, 75.—Σολφίς, 72.—Μάντις Κάλκας, 71.—Ελλάς τού Ρήγα, 70.—Υίκη Στοργή, 70.—Ρόδου Μοσχολόγημα, 70.—Παναγίλος τού Τσάρου, 69.—Ναυάκι τού Αβέρωφ, 64.—Ένα Χιωτάκι, 64.—Ροδοπαίος Έλληνόπουλ, 62.—Μπαρουτοκαπιωμένη Γαλασίονη, 61.—Αύγη τών Ελιούδων, 61.—Αθανάσιος Λίλιος, 60.—Σημεία τού Αβέρωφ, 61.—Γέρω Αήμος, 59.—Αναγεννήτης τού Έθρους, 57.—Ελλάς τού Μ. Αλεξάνδρου, 56.—Κραυγή Νίκης, 56.—Δωδωναίος, 56.—Δοξασμένη Γαλασίονη, 54.—Έλληνικόν Ίδεώδες, 52.—Βάρκα τού Κανάρη, 49.—Ένδοξος Ίωλκίς, 47.—Ήρωίς τού 21, 46.—Ρέμπελος, 45.—Βασίλισσα τής Κύπρου, 45.—Σημεία τού Αβέρωφ, 42.—Πανελλήνιος Πόθος, 41.—Ελλάς τού Μέλλοντος, 36.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ένδοξον Σούλι, 35.—Άρης, 34.—Τό Σβυστό μας, Καδηλί, 33.—Ψίγγρος Χελιδόν, 32.—Μικρό Διαβολάκι, 32.—Σωφραζέτα, 31.—Νηόακι τών Γιαννίνων, 31.—Απόγονος τού Κολοκορώνη, 30.—Ήλιος τής Έλευθέριας, 29.—Πολικός Αστέρ, 29.—Αλέξανδρος Μανροκορδάτος, 29.—Ήρω τής Ήπειρου, 29.—Τρολλόπαιδο τής Κερκύρας, 29.—Πρίγκιπ τού Βυζαντίου, 29.—Μαστορογαλασίος, 28.—Νίκη τού Παωνίου, 28.—Γαλιτεια, 27.—Νηοιστοπούλα, 27.—Κρανόληκη Σημεία, 27.—Στεναγμός τού Αίεμου, 26.—Έλληνικόν Αδόθημα, 26.—Φιλόταρις Σομ'α, 26.—Γλυκεία Έλπίς, 26.—Έλληνική Θεότης, 25.—Άψι-Σβός, 25.—Σχομοστόλιτος Χίος, 24.—Αστέρματος Τηλέγραφος, 23.—Κυδωνιάτης, 23.—Όνειρον Δούλου Έλληρος, 23.—Δούκισσα τού Άδρατσι, 22.—Κλώπος Μυρογής, 22.—Ρεύμα τού Βοσπόρου, 22.—Υψηλή Ίδέα, 22.—Άφροδίτη τών Μεδίκων, 22.—Εθνομόρφος Αιμιλιανός, 21.—Μικρός Αόγης, 21.—Αλήφωτος Έλλάς, 21.—Απολεσθείσα Έλπίς, 20.—Παρήγορος Άγγελος, 20.—Άφελής Σανθούλα, 20, κλπ. κλπ.

Οι λαδόντες Εΰσημα κάτω τών 20 δεν άναφέρονται, διότι εινε πολλοί. Συγχάρω τους βραβευθέντας και τους παρακαλώ να ζητήσουν τά βραβεία ως συμφώνως πρ'ος τó Κεφ. τού Οδηγού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η Σανθή Έλληνοπούλα μου γράφει: «Δέν συνελήρθη ή άόχη ένας χρόνος που άνήκω εις τήν μεγάλην σου οικογένειαν, και όμως νομίζω ότι σε γνωρίζω από τότε που έγνωρίσα και τούσ καλούς μου γονείς. Τόσον γρήγορα ή πρ'ος σέ άγάπη έρρίψωσα μέσα εις τήν φυγήν μου...» Είμαι πολύ ευτυχής, άγαπητή μου, και σε παρακαλώ να μού γράφης όσον ειμφορείς συχνότερα.

Ο Φάων μου στέλλει τήν λύσιν τού προβλήματος τού Τορπιλόβλου 11. Άν προσέσωμεν, λέγει, τά ψηφία τών ύκάδων τού καπνού 2 + 9 + 5 + 6, θά εύρωμεν ότι ο καπετάνιος εινε 22 έτων. Μά γίνεται τόσον νέος καπετάνιος; Δοιπόν διά να μη νοκοεφαλάτε άδικα, ίδου ή λύσις τού Τορπιλόβλου 11, που τήν γύρε και ή Μεγάλη Έλλάς: Αφαιρούμεν άπό τούς 3000 τόννους τ'ας 2956 ύκάδες και εύρίσκουμε τά 44 έτη τού πλοίαρχου. Και τώρα φάνει. Μη ξεχνάτε ότι εις τόν κύκλον μας εινε και μικρά παιδιά, που ήμπορούν να εκλάθουν διά σβαρά τά άρτετα αυτα προβλήματα...

Οραις έπιστολάς μού έστειλαν αυτήν τήν εβδομάδα και οί εξής: Γιούλι (περιμένο και τήν τρίτην άδελφήν.) Ατρόμητος Σωφραζέτα, Έλληνικόν Ίδεώδες (χέριμα να μην έγω τόπον να διηγηθώ τó ξεσπάθωμα τού μπαμπά σου!) Ανδία Αίθος, Πυγμαλίων,

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Άθήναι, 38, οδός Εδρυαίου τήν 5 Φεβρουαρίου 1913.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Άπό έδώ τά Εΰσημα τού 1912, άπό έκει ή πρώτη Κλήρωσις τών Δώρων, δέν έφισαν τόπον εις αυτό τó φύλλον εις τούς Έβδομαδιαίους Διαγωνισμούς.

Οί λ'ετα λοιπόν τ'ου φύλλου, μαζί με τούς λύτας τού 10ου, θά δημοσιευθούν εις τó προσεχές.

Επίσης διά τήν έλλειψιν χώρου και ή Άλληλογραφία μας εινε σήμερον κατ' άνάγκην περιωρισμένη. Άλλά και αυτή ή έλλειψις θά-ναπληρωθ'ε προσεχώς.

Βεβαίως, Βοσκοπούλα τής Δωρίδος — τί ώρατο τó γραμματάκι σου! — ειμφορείς να συμπληρώσης τήν ανδρομήν σου διά να γίνη έτησία. Χιόνια... και που δέν έχει τόρα! Τό «Θέατρον» τού κ. Σπονπούλου, ανεβλήθη έννεκα τού πολέμου, αλλά θά εκδοθ'ε προσεχώς εις δύο τόμους, άντι φρ. 8.

Κρητικοπούλα, δέν εινε καθόλου άσχημη ή καινούρια ζωή που κάνεις· κάθε κορίτσι θά τή ζήσει. Η Σημεία τού Αβέρωφ εινε άγόρι. Δέν έξωω έστ' έγώ π'ος τó ήλιε τού Φάωνος να σε βάλη ετό Διέλογό-του. Θά τού π'ω ότι έσκασες ετά γέλι.

Η φίλη μου Δόξα τού Έλληνομού — ποιός τή χέρι της! — εινε τώρα μαθήτρια τού Γυμνασίου. Και να ιδήτε που έδωσαν εις τήν έξέτασει εξ άπρόσπου, μόνον με δσα ένθυμείτο. Φαντασθήτε και να μελετούσαι... Ά, μά είμαι πολύ ευχαριστημένη να βλέπω τά κορίτσια μας νάκολουθούν άνωτέρας σπουδάς και να συνεκπαιδευονται με τάγ'οια, όπως γίνεται πρ'ο πολλών εις όλον τόν πολιτισμένον κόσμο.

Ο Φάων μου στέλλει τήν λύσιν τού προβλήματος τού Τορπιλόβλου 11. Άν προσέσωμεν, λέγει, τά ψηφία τών ύκάδων τού καπνού 2 + 9 + 5 + 6, θά εύρωμεν ότι ο καπετάνιος εινε 22 έτων. Μά γίνεται τόσον νέος καπετάνιος; Δοιπόν διά να μη νοκοεφαλάτε άδικα, ίδου ή λύσις τού Τορπιλόβλου 11, που τήν γύρε και ή Μεγάλη Έλλάς: Αφαιρούμεν άπό τούς 3000 τόννους τ'ας 2956 ύκάδες και εύρίσκουμε τά 44 έτη τού πλοίαρχου. Και τώρα φάνει. Μη ξεχνάτε ότι εις τόν κύκλον μας εινε και μικρά παιδιά, που ήμπορούν να εκλάθουν διά σβαρά τά άρτετα αυτα προβλήματα...

Οραις έπιστολάς μού έστειλαν αυτήν τήν εβδομάδα και οί εξής: Γιούλι (περιμένο και τήν τρίτην άδελφήν.) Ατρόμητος Σωφραζέτα, Έλληνικόν Ίδεώδες (χέριμα να μην έγω τόπον να διηγηθώ τó ξεσπάθωμα τού μπαμπά σου!) Ανδία Αίθος, Πυγμαλίων,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Αναγέννησις τού 21, (που έχει φέτος τó ρεζ'ο τού ξεσπάθωματος διά τόν Σόλλογον τού, 70 φύλλα τήν εβδομάδα!) Λαφροσεφής Όλυμπος (τά έγκάδια συλλυπητήρια μου,) Γενναίος Έλληνας, Έθνικός Στόλος και Ποντίας Αύρα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: «Καίγεται ο ήλιος!» τής Ποντιάδος Αύρας.—«Θά ένθυμούμαι» τής Γαλιταίας.—«Μία έπιστολή τού Φάωνος» —«Στήν ξενιτειά» τής Λαφροσεφούς Σημείας.—«Διάφορα» τής Σημοίας τού Αβέρωφ και τού Αθανασίου Διάκου.—Παιδικά Πνεύματα και Άλλα μικρά διαφόρων.

Απορρίπτονται: «Θνήσκε ύπέρ πατρίδος» (τό ύφος άτεχνόν).—«Μέσ' στο Δάσος» (άνώμαλοι οί στίχοι).—«Βραδυά» (κοινόν).—«Χριστούγεννα επί Τουρκοκρατίας» (παράκατρον).—«Η Έλλάς και αί θυγατέρες της» (λανθασμένοι οί στίχοι).—Περπέτεια Ευζώνου» (άκατάλληλον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ένδοξος Νίκη, ά. (Α.Χ.) Ένδοξος Αιγάλλις, κ. (Α.Β.) Ένδοξος Βοσκοπούλα, κ. (Μ.Ν.) Πόθος τής Ρόδου, κ. (Δ.Α.) Ποντίας Αύρα, κ. (Ού.Κα.) Μαχητής τού Μιλανίου, κ. (ΔΕΖ) Βοσκοπούλα τής Δωρίδος, κ. (Α.Η.) Σανθή Έλληνοπούλα, κ. (Μ.Κ.) Τρολλή Ναυτοπούλα, κ. (Ε.Π.) Έλευθέρως Μακεδόν, ά. (ΑΒΓ.) Κόρη τής Μακεδονίας, κ. (ΔΕΖ) Ζιζάνιον τού Ήρακλείου, ά. (Δ.Β.) Γιούλι, κ. (τίς;) Αναγεύσεις ψευδωνύμων: Βασίλισσα τής Κύπρου, κ. Αναγεννήτης τού Έθρους, ά. Βλάχα ή Παινεμένη, κ. Άγαπημένα Αδελφάκια, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Όδδεμία πρότασις δημοσιεύεται, εάν δέν συνοδευεται υπό τού άντικειμένου ως εξής: Διά τας πρό-τας τρεις προτάσεις έκάστον φύλλον λευτά 25. Διά τας έπί πλέον τού αυτού φύλλον, 5 λεπά ή λέξις.—Προτίθονον μόνον οί έχοντες ψευδώνυμον ίσχυόν διά τó έτος τούτο, πρ'ος τούς έχοντας ψευδώνυμον επίσης ίσχυόν διά τó έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δέν δημοσιεύονται.—Ο έντιος παραγνήθεις αυτί-μους σημαίνει πόσα τετράδια δέν ανταπέδωσαν έσ-αυτί ο προτίθωνον].

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' άνταλλάξουν: ή Δοξασμένη Δευτεριά (0) με Είμαι Ζακυνθία, Τορπιλή Βότση, Φλογέ-ραν τού Βασιλή, Μπαρουτοκαπιωμένη Γαλασίονη, Έλληνική Καρδιά—ή Αναγέννησις τού 21 (0) με Θεωρητόν Αβέρωφ, Σύμβολον τού Χριστιανισμού, Άθηναίων Ίπότην, Δωδωναίον, Μικράν Αρειστοκρατία, Δοξασμένο 1912—τό Άνθος τής Υπομονής (0) με Τέλλον Άγραν, Αφελή Σανθούλαν, Δόξα τής Σάοτης, Φάωνα, Στρατηλάτην Μακεδονίας, Έλλη-νικόν Στρατόν—ή Φθινοπωρινή Δύσις (0) με Γενναίον Ήπειρώτην, Σανθήν Μουσική, Μπαρουτοκαπιωμένη Γαλασίονη—τό Ζιζάνιον τού Ήρακλείου, (0 με Έλλάδα τού Ρήγα, Μπαρουτοκαπιωμένη Γαλασίονη, Σανθήν Ποντί, Άπλησιομένη Κόρη—ή Ανασθηθείσα Ήπειρος (0) με Ονειρώδες Βάις, Ταλαιπωρηθείσαν Ήπειρον, Τσουχτραν, Μινιόν.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΛΗΓΕΙ ΤΗΝ 28^{ην} ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Και άν άκόμη δ'ν ήθελε ξεαντληθούν ως τότε οί άπομένοντες όλίγοι εκ τών αρχικών διατεθέντων 750 Τόμων, τó Προνόμιον λήγει όριστικώς τήν 28ην Φεβρουαρίου. Έπομένως μόνον μέχρι τής ημέρας εκείνης δύνανται οί έγγραφέντες ή έγγραφόμενοι διά τó 1913. ναγοράζον τούς Τόμους τών έτων 1849—1912 με έπιπαισ, ήτοι πρ'ος φρ. 4 έκαστον άδειον και πρ'ος φρ. 7 έκαστον χρυσόδειον. Άπό 1ης Μαγρίου, οί Τόμοι τής Διαπλάσεως θά πωλούνται δι' έλους εις τήν αρχικήν των τιμήν.

120. Αναγραμματισμός
 Πόλιν τῆς Θράκης ἀναγραμματίσα
 Κ' ἕνα Ῥωμαίων Θεῶν σημάτισα
 *Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοσμοκρατείας Ἑλλάδος

121. Τρίγωνο
 * * * * * = Μοῦσα.
 * * * * * = Ἀπαράτητον.
 * * * * * = Μουσικὸν ὄργανον.
 * * * * * = Ἐπίσημα χρόνου.
 * * * * * = Ἀνθρ.
 * * * * * = Φωνῆν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
 *Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἰππῶτου

122. Μεταμορφώσεις
 *Ἡ Πάρος διὰ 4 μεταμορφώσεων, νὰ γίνῃ Δῆλος.
 *Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας

123. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκότος
 *Ἐνὶ ἡ Φιφῆ καὶ ἡ Δῆμητρα παίζουν εἰς τὸν κήπον, ἀκούουν ἑξαφρα τὴν ἀδελφὴν των νὰ τοὺς φωνάζῃ τρομαγμένη:
 — Φιφῆ, Δῆμητρα, φύγετε !
 — Τί εἶνε;
 — Μὰ τὸν κουρὸ μου κάνετε τώρα;
 *Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θαλασσοκρατείας Ἑλλάδος

124. Μικτὸν
 οἰ - νυς - εἰου
 *Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰθῆς τῆς Μουρσιώσεως

125. Γρίφος
 λον λον θε θε αν αν
 λον λον + θε σαρ θε I αν
 λον λον θε θε αν αν
 λον λον θε θε αν αν
 *Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 50
 510. Ἀστραπὴ (ἄστρα, πῖ) — 511. Ψυχὴ (ψῖ, χῖ) — 512. Πεύκη - Λεύκη. — 513. Σῦρος - τυρὸς - Τύρος.
 515. Ὅπως σκώ-
 σης, θὰ πλαγιάσῃς.
 514. ΟΙ - ΚΙ - Α
 ΚΙ - ΘΑ - ΡΑ (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ
 Α - ΡΑ - ΛΠ στίχους: ἐναλλάξ,
 λαμβανομένου ἑνὸς
 γράμματος: ἀριστερῶθεν καὶ ἑνὸς δεξιῶθεν.) —
 516. Λεξικὸν (ΛΛΕΞΗ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΕ...) —
 517. ΜΗΑΕΝ ΑΓΑΝ (Μῆνος, Ἡμερος, Δύ-
 λιος, Βίσηνη, Νῆσοι, Ἀργῶ, Γῆρας, Ἀρ-
 γαῖον, Νοσημον). — 518. Ἐργασία οὐδὲν ἄνευ
 οὐ; ἀργία δὲ τ' ἄνευ οὐδός. — 519. Ἀνθρώποις
 οὐ δέδοται τὸ μέλλον ἐπιστάσθαι (ἄν-θροπ'
 εἰς οὐδὲ - δότε τὸ - μέλλον ἐπὶ σταθαι.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΛΛΑΣ"
 Ἰδρῦθῃ ἐν Τριπόλει Σύλλογος "Ἑλλάς" πρὸς
 εὐρύτεραν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως καὶ
 συμμετογῆν εἰς τὸ Διημερησίωμα. — Πρόεδρος:
 *Υψηλὴ Ἰδέα, Ἀντιπρόεδρος: Λάμπρος
 Στρογγίλος, Γραμματεὺς: Γενναίωχος Ἑλ-
 λην, Ταμίας: Γενναίωχος Ἑλληνίς. Ζητοῦν-
 ται ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν μὲ τρίμηνον
 συνδρομὴν λεπτ. 50. Διευθύνσεις: Σύλλογον
 "Ἑλλάδα", Poste - restante, Τρίπολις.

**ΖΗΤΩΡΩ...
 Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ**
 Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ πάντας καὶ δὴ τῶν
 νέων καταληφθεῖσάν γ' ἄνευ.
 Μαγευτικὸν Δυκόφως, Χαλκίδα. (ΠΓ'61)

**ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
 ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1913**

Κατὰ τὰ προκηρυθέντα, τὴν 31 Ἰανουαρίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1920, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἑτησίαν, ἐνεαίμηνον, ἑξά-
 μηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται ἡ 31 Ἰανουαρίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ
 κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοί:
 401, ἐκέρδιεν ἐν ὁρολόγιον τῆς τοῦσης.
 288, 865, ἐκέρδιεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40
 κατ' ἐκλογὴν του.
 530, 86, 1001, ἐκέρδιεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχ-
 μῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.
 708, 224, 1479, 1859, ἐκέρδιεν ἑκάστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας
 δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.
 598, 927, 9, 1123, 803, ἐκέρδιεν ἑκάστος ἀνὰ μίαν ἑτησίαν συνδρομὴν Δια-
 πλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.
 336, 1633, 452, 1874, 679, ἐκέρδιεν ἑκάστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ α' Ἀγγέλου
 τῆς Ἀγάπης.
 167, 828, 31, 271, 112, 1393, 1610, 940, 1702, 580, ἐκέρδιεν ἑκάστος ἀνὰ
 ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.
 107, 1909, 1108, 511, 762, 65, 755, 377, 1048, 434, 16, 1502,
 872, 1268, 246, 986, 1406, 329, 1174, 613, ἐκέρδιεν ἑκάστος ἀνὰ ἓνα τόμον
 Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα
 τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸν 12ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, γιὰ νὰ δικαι-
 οῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονειμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου,
 οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδιον
 τόμους κατ' ἐκλογὴν των, ἀπηθύναμεν σήμερον ἐπιστολὴν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὀρί-
 σουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1913 θὰ γίνῃ τὴν 15
 Ἀπριλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαρτήτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρω-
 σαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἑτησίαν, ἢ ἐνεαίμη-
 νον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15ῃ Ἀπριλίου 1912.
 Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Δευτέρας Κληρώσεως ὁμοία μὲ τὰ τῆς Ἀνωτέρου Πρώτης.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- 136ος Διαγωνισμὸς
 Ἀύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου
 (Δι' ἰσοῦς δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου)
- 116. Λεξιγράφος
 Προθέσεις μὲ μικρὰν νῆσον συνηνώθη
 Κ' ἤρωι τοῦ 21 ἐφανερῶθη.
 *Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπατριδος
- 117. Στοιχειοτονόγραφος
 Βγάξει Λάμβδα καὶ Νι βάξει
 Καὶ τὸν τόνον κατεβάξει;
 Κι' ἀπὸ ὄρου ὕψηλόν
 Βλέπει μίαν τῶν Μουσῶν.
 *Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰθῆς
- 118. Μεταγραμματισμὸς
 Κάφε του τὴν κεφαλὴν
 Κι' ἀπὸ ψαρι τοῦ πελάγους
 Θὰ ἴδῃς εἰς τὴν στιγμὴν
 Νῆσον τοῦ Ἀρχιπελάγους.
 *Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Προελαβόντος Στρατηλάτου.
- 119. Αἶνιγμα
 Ὄνομα κύριον τὸ ἄρσενικόν μου
 Κοινὸν πολὺ.
 Καὶ ἐργασία τὸ θηλυκὸν μου
 Ποῦ ὄφραλει.
 *Ἐστάλη ὑπὸ Γιαννάκη Παπαγιολάου

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συνιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλῆς
 καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
 *Ἐσωτερικοῦ: *Ἐξωτερικοῦ:
 Ἔτησια... φρ. 8,— Ἔτησια... φρ. 10,—
 Ἑξάμηνος... 4,50 Ἑξάμηνος... 5,50
 Τρίμηνος... 2,50 Τρίμηνος... 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΡΥΘΗ Τῷ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσώτερ. λ. 10. Ἐξώτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκαστὸν λστ. 25
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὄδος Ἐδριεῖτου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβακίου
 Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 12

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)
 Ὁ Παρμανιὲ
 Ὅλιγα βήματα παρακάτω, ἕνας ἄν-
 θρωπος ἐπέβλεπε δύο ναῦτας, οἱ ὁποῖοι
 ἐξεφόρτωναν σάκκους ἀπὸ
 μίαν μεγάλην βάρκαν ἐπὶ
 τῆς προκυμίας καὶ ἀπὸ
 ἐκεῖ τοὺς ἐκκυβαλιζοῦσαν εἰς
 ἓνα κάρρον.
 Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο
 γέρων, ὕψηλός, ἀνεπιδεί-
 κτως ἐνδεζυμένος, χωρὶς
 γαλόνια καὶ χωρὶς φλόγκους
 εἰς τὸ ἀπλοῦν καστανοῦχρον
 φορεμά του. Δὲν ἐφοροῦσεν
 οὔτε περροῦκαν τὰ μακρὰ
 ὄμωσ ἀσπρα μαλλιά του,
 χωρισμένα εἰς δύο, ἐπλαι-
 σίωσαν ἓνα πρόσωπον γλυ-
 κὸ καὶ συμπαθητικώτατον.
 Μολοῦντι τὸν ἀψησώ-
 λει ἡ ἐκφόρτωσις τῶν σάκ-
 κων του, ὁ ἄνθρωπος αὐ-
 τὸς ἐπρόσεξε καὶ εἰς τὸ
 παιδί, τὸ ἐξηπλωμένον ἐκεῖ
 γάμω, μὲ τὸ περίλυπον
 βλέμμα προσηλωμένον εἰς
 τὴν θάλασσαν, ὡς νὰ ἐπε-
 ρίμεγεν ἀπὸ ἐκεῖ καμμίαν
 βοήθειαν...
 Τὸ ἐκύτταξε μίαν στιγ-
 μὴν καὶ ἔπειτα τὸ ἐπλη-
 ρίασεν, ἔσκυψεν ἐπάνω του
 καὶ τὸ ἠρώτησε μὲ γλυκύ-
 τητα:
 —Τί κάνεις ἐκεῖ;... (*)
 γιὰτ' εἶσαι ξαπλωμένος κα-
 τάχαμαστὶς πλάκας;... Μὴ
 δὲν μπορεῖς;... Θέλεις τί-
 ποτε;
 Ὁ Μπόμπης, μολὶς καὶ

μετὰ βίας στρέψας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν
 ἀδιάκριτον αὐτῶν διαδάτην, ἀπεκρίθη ἀ-
 ποτόμως, ὅτι δὲν ἦτο διόλου ἀσθενής καὶ
 ὅτι δὲν ᾔθελε ἄλλο, παρὰ νὰ τὸν ἀφι-
 σουν ἴσυχον.
 Ὁ γέρων, χωρὶς νὰ δυσαρεστηθῇ ἀπὸ
 τὴν ὑποδοχὴν αὐτὴν, ἐξηκολούθησε:
 —Μικρὸ μου φίλε, τὸ ἐπάγγελμά
 μου μ' ἔχει συνειδήσει νὰ κρίνω τοὺς ἄν-
 θρώπους ἀπὸ τὴν ὕψιν των. Λιπὸν, ἡ
 κάμνω μεγάλο λάθος, ἡ ἔχεις νὰ φῆς
 πολὺν καιρὸ.
 —Τί σὰς μέλει! ἀπεκρίθη ὁ Μπό-
 μπης μὲ πικρίαν, ἀνακαθήμενος. Κι' ἂν
 δὲν ἐφαγα, δὲν θὰ μοῦ δώσετε σεις νὰ
 φάγω. Ὅποτε, τραχῆτε τὸ δρόμον σὰς.
 —Λαμπρά! ἐπέλαθεν ὁ γέρων ἡ-
 μεῦν βέβαιος! πινᾶ!

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ
 τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μπόμπης,
 ἐπῆγεν εἰς τοὺς σάκκους
 του, ἀνοίξεν ἓνα, ἐπῆρεν
 ἀπὸ μέσα καμμίαν δεκαρία
 στρογγυλὰ καὶ κίτρινωπὰ
 πράγματα καὶ κατόπιν, ἐ-
 πιστρέψας εἰς τὸν μικρὸν
 τζόκευ, τὰ ἔρριπεν ἐκεῖ κοντὰ
 του καὶ τὸ ἔειπεν ἐπισημως,
 ὡς ἂν τῷ παρεδίδεν ὀλο-
 κληρον θησαυρόν:
 —Παιδί μου, αὐτὰ ποῦ
 βλέπεις, εἶνε γεωμύγλα ἡ πα-
 τάτες. Τὰ ξεβραῖς τὰ γεωμύ-
 γλα;... Ὅχι βέβαια!... Καὶ ὁ-
 μως αὐτὸ τὸ πρῶτον τῆς μη-
 τρός μας γῆς εἶνε προσωρι-
 σμένον νὰ ἐπαρκῆ εἰς τὰς ἀ-
 νάγκας ὄλων τῶν πτωχῶν
 παιδιῶν σὰν ἐσέ, ποῦ πολλὰς
 φορές, δυστυχῶς, δὲσκόλα
 βρίσκουν τί νὰ φάγουν!
 Ὁ Μπόμπης ἐκύτταξε
 μ' ἐκπλήξιν τὸν νέον αὐτὸν
 καρπὸν, ἀγνωστον ἀλόγη-
 τόν, καὶ ἀφοῦ περιέστρέ-
 ψεν εἰς τὰ χεῖρα τούτου ρίαν
 πατάταν, νομίσαν ὅτι ὁ γέ-
 ρων ᾔθελε νὰστειθῇ; τὸν
 ἠρώτησε:
 —Καὶ τί θέλετε νὰ τὸ
 κάμω αὐτό;
 —Ἀπ' ὅλα γίνεται, παιδί
 μου! ἀπεκρίθη ὁ γέρων δοθα-
 ρός. Καὶ ἀλευρὶ, καὶ ψωμί,
 καὶ πρόσφαγι, καὶ γλυμι-
 σμα. Ὅ,τι χρειάζεται πρὸς
 διατροφήν τοῦ ἀνθρώπου,